

PAPA FRANJO



Sakrament pomirenja

Papina kateheza na općoj audijenciji
u srijedu 19. veljače 2014.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Sakramentima kršćanske inicijacije, krštenjem, potvrdom i euharistijom, čovjek dobiva novi život u Kristu. Svi pak znamo da taj život nosimo "u glinenim posudama" (2 Kor 4, 7), još smo uvijek podložni napasti, trpljenju, smrti i, zbog grijeha, možemo čak izgubiti novi život. Zbog toga je Gospodin htio da Crkva nastavi njegovo djelo spasenja i prema svojim udovima, na poseban način sakramentom pomirenja i bolesničkog pomazanja, koji se mogu objediniti pod zajednički naziv "sakramenti ozdravljenja". Sakrament pomirenja je sakrament ozdravljenja. Kada se idem ispovijedati činim to zato da ozdravim, da mi ozdravi duša, da mi ozdravi srce i da ozdravi nešto što sam učinio a nije bilo dobro. Biblijska slika koja ih najbolje izražava, u njihovoj dubokoj vezi, je epizoda o oproštenju i ozdravljenju uzetoga, gdje se Gospodin Isus objavljuje istodobno kao liječnik duše i tijela (usp. Mk 2, 1-12 // Mt 9, 1-8; Lk 5, 17-26).

1. Sakrament pokore i pomirenja izravno izvire iz uskrsnog otajstva. Naime na sâm dan uskrsnuća navečer Gospodin se ukazao učenicima zatvorenima u dvorani Posljednje večere i, nakon što im je uputio pozdrav: "Mir vama!", dahnuo je na njih i rekao: "Primitite Duha Svetoga. Kojima otpustite grijeha, otpuštaju im se; kojima zadržite, zadržani su im" (Iv 20, 21-23). Taj nam ulomak otkriva najdublju dinamiku koja je sadržana u tome sakramentu. Prije svega činjenicu da oproštenje naših grijeha nije nešto

mi možemo sami sebi dati. Ja ne mogu reći: opraštam si grijeh. Oproštenje se traži, traži se od nekog drugog i u ispovijedi molimo Isusa za oproštenje. Oproštenje nije plod naših napora, već je dar, to je dar Duha Svetoga, koji nas uranja u kupelj milosrđa i milosti koja neprestano izvire iz širom otvorena srca Krista raspeta i uskrsla. Nadalje, podsjeća nas da jedino ako dopustimo da se pomirimo u Gospodinu Isusu s Ocem i braćom možemo biti uistinu u miru. I svi smo to osjetili u srcu kada se idemo ispovijedati, s teretom na duši, pomalo potišteni; a kada primimo Isusovo oproštenje u srcu nam zavlada mir, onaj tako lijepi mir duše koji samo Isus može dati, jedino on.

2. Vremenom se u slavljenju toga sakramenta prešlo s javnog oblika – jer je u počecima to bio javni čin – na osobni, na oblik tajne ispovijedi. To međutim ne bi smjelo imati za posljedicu da se izgubi crkveni temelj, koja predstavlja vitalni kontekst. Naime, kršćanska je zajednica mjesto u kojem se uprisutnjuje Duh Sveti, koji obnavlja srca u Božjoj ljubavi i od sve braće čini jedno, u Kristu Isusu. Eto dakle zašto nije dovoljno tražiti oproštenje od Gospodina u svom duhu i svom srcu, već je nužno ponizno i s povjerenjem ispovijedati vlastite grijeh crkvenom služitelju. U slavljenju toga sakramenta, svećenik ne predstavlja samo Boga, već čitavu zajednicu, koja se prepoznaje u krhkosti svakog svog člana, koja ganuto sluša njegovo pokajanje, koja se pomiruje s njim, koja ga hrabri i prati na putu obraćenja i ljudskog i kršćanskog rasta i sazrijevanja. Netko može reći: ja se

ispovijedam samo Bogu. Da, ti možeš reći Bogu "oprosti mi" i navesti svoje grijeh, ali smo sagriješili također protiv braće, protiv Crkve. Zato je nužno tražiti oprostjenje od Crkve i braće u svećenikovojoj osobi. "Ali, velečasni, stid me je...". I stid je dobar, zdravo je imati i malo stida, jer je zdravo stidjeti se. Kada netko ne osjeća stida, u mojoj se zemlji kaže da je "bestidan", "sin verguenza". Ali i stid je dobar, jer zahvaljujući tome postajemo ponizniji, a svećenik prima s ljubavlju i nježnošću tu ispovijed i oprašta u Božje ime. I sa čisto ljudskoga gledišta, da bi si dali oduška, dobro je razgovarati s bratom i reći svećeniku te stvari, koje me toliko opterećuju u mom srcu. I čovjeka osjeti da daje oduška svome bolu pred Bogom, Crkvom, bratom. Ne smijemo se bojati ispovijedi! Kada pojedinac stoji u redu za ispovijed, osjeća sve te stvari, pa i stid, ali zatim kada ispovijed završi izlazi slobodan, velik, lijep, slobodan od grijeha, čist, sretan. To je ljepota ispovijedi! Želio bih vas pitati – ali ne govorite to naglas, neka svatko odgovori u svom srcu –: kada si se zadnji put ispovjedio, kada si se zadnji put ispovjedala? Neka svatko razmisli... Je li to bilo prije dva dana, dva tjedna, dvije godine, dvadeset godina, četrdeset godina? Neka svatko izračuna, ali neka svaki kaže: kada sam se zadnji put ispovjedio? I ako je prošlo puno vremena, ne gubi više ni dana, idi, jer svećenik će biti dobar. Ondje je Isus, a Isus je bolji od svećenika, Isus te prima, prima te s velikom ljubavlju. Budi hrabar i idi na ispovijed!

3. Dragi prijatelji, slaviti sakrament pomirenja znači biti primljeni u topli zagrljaj: to je zagrljaj Očeva beskrajnog milosrđa. Sjetimo se one lijepe prispodobe o sinu koji je otišao od očeva doma s novcem od baštine; spiskao je sav novac a zatim, kada nije više ništa imao, odlučio se vratiti kući, ne kao sin, već kao sluga. Toliki je grijeh imao na srcu i toliko ga je bilo stid. Iznenadio se kada je počeo govoriti, tražiti oprostnje, otac mu nije dao ni da govori, zagrljao ga je, poljubio i priredio slavlje. A ja vama kažem: svaki put kada se ispovijedamo, Bog nas prima u svoj zagrljaj, Bog priređuje slavlje! Idimo naprijed tim putom. Bog vas blagoslovio!